

Như Một Giác Mơ

Chẳng hiểu lời kêu cầu của cô đã thấy đến đâu mà chỉ hai ngày sau đó, gã lang băm mắt lé ấy đã bị sét đánh chết ngay tại chân thác. Từ đó ngọn núi có tên là Trùng Phạt.

Đời người như một giấc mơ. Ba ngày trước đây sau khi vực đầu vào ngực Lê, tay mân mê cái núm vú thiếu nữ tròn trịa như một quả trứng khắt sữa, Hòe đã từng thề thốt rằng: “Đời anh chỉ có mình em thôi. Em đừng tin ai nhé, những lời đồn đại về anh ấy! Có ai sống bằng quá khứ? Phải thực tế và tin vào tương lai! Anh thề với em từ nay...”.

Đây không phải là lần đầu tiên Hòe tỏ ra chân thành và xúc động với Lê như vậy. Đằng sau số phận các cô gái nhẹ dạ cả tin vào những lời đường mật của Hòe, là những bi kịch đã liên tiếp xảy ra. Có lần, một cô sinh viên đã uống thuốc ngủ định tự tử, vì bị Hòe sau khi vui hoa dập liễu đã để lại trong bụng cô ta cái thai ba tháng. Thế mà, ngay trước mặt Ban giám hiệu nhà trường, chủ nhân của cái thai ấy đã thân nhiên xĩa xối cô ta rằng: “Tôi là giáo viên đã có vợ, có con mà lại lén phét với cô à? Cô muốn đuổi học phải không? Vu oan giá họa, cô sống phải có đạo đức, phải biết liêm sỉ chứ! Cần phải học cách làm người trước khi học nghề, nghe chưa?”. Ngay đêm ấy, Liên - cô sinh viên năm thứ ba đã uất ức định kết liễu cuộc đời bằng một liều thuốc ngủ. Rất may, chị em trong phòng ở ký túc xá đã kịp đưa cô đi bệnh viện. Nhưng cô không thể tiếp tục học được nữa. Sau khi cho cái thai ra trong túi nhục, cô bỏ học về quê. Nghe đâu Liên bị điên. Một người bạn cùng lớp nhìn thấy cô tóc tai xơ xụi đi lang thang trên hè phố, vừa đi vừa hát: “Ta không đói, ta không xin, ta chỉ mong có nguyên. Kẻ gieo ác phải chết, á...a... phải chết, là phải chết thảm thương... Như con ta, à...á...a, là như con ta!...”.

Sau khi biết chuyện của Liên, Lê buồn lắm. Cô hiểu chồng, nên can rằng không hỏi lại nữa lời. Nỗi đau vì thế càng ngấm sâu. Nhiều khi Lê thấy cô đơn, cứ muốn đi một chuyến vào Thanh Hóa, đến thị xã Sầm Sơn để gặp người con gái bất hạnh ấy mà chia sẻ, mà an ủi...

Ngày mới tốt nghiệp cao đẳng du lịch, Lê đã bị thuyết phục bởi cái mã bảnh trai của chàng giáo sinh thực tập kia. Nhận ra trong lớp sinh viên năm cuối, cô gái có đôi lúm đồng tiền có một sức hút đặc biệt, Hòe chủ động tấn công ngay. Biết bao những lời có cánh ngọt như mía lùi rót vào tai Lê: Nào là nhà mặt phố, bỏ làm cán bộ quận, lại có nghề kim hoàn gia truyền; nào là Hòe yêu thương cô lắm lắm, chân thành muốn cùng cô xây dựng hạnh phúc trăm năm ngay tại thủ đô này... Trước cái viễn cảnh huy hoàng mà Lê sẽ sống như một bà hoàng do Hòe vẽ ra, vốn chân quê lại chưa yêu ai, chưa được chàng nào chăm sóc vỗ vạ như Hòe, Lê đã mau chóng ngã vào vòng tay Hòe. Và đêm ấy, dưới ánh sao mờ, trong tiếng ru của gió, tiếng rì rả của côn trùng, Lê đã trao trọn cái trinh trắng của đời người con gái cho Hòe...

Sau khi chiếm đoạt thân xác Lê, Hòe sực tỉnh: “Tại sao ta lại phải lấy cái con bé nhà quê ấy?”. Hòe đã định “chạy làng”, song không ngờ nhà trường biết chuyện, đã quyết định sẽ kỷ luật nếu Hòe không chịu cưới Lê bởi cái thai của Lê cứ ngày một to ra...

Cuối cùng đám cưới được tổ chức trong sự gượng gạo của Hòe và sự tủi nhục của Lê. Nhưng cái thai sau đó đã không giữ được, sau một cú Lê ngã cầu thang. Cô chỉ còn biết âm thầm chờ đợi sự may rủi của số phận. Có lẽ nào một con người có tri thức như Hòe lại xấu xa đến như vậy? Ngồi suy ngẫm lại cái thói trăng hoa, đều cang phi nhân tính của Hòe, lắm lúc cô thấy nghẹt thở. Song, cứ mỗi khi cô định dứt khoát chia tay, thì Hòe lại tỏ ra ân hận, hứa sẽ sửa chữa lỗi lầm. Con tim phụ nữ nhân ái trong cô lại mềm ra, như tan biến trước những lời có cánh của Hòe.

Nghe người ta kháo nhau rằng, phụ nữ có nốt ruồi ở đuôi mắt là sầu đời lắm, cứ y như là cây thầu dầu vậy. “Thân em như cây thầu dầu. Ngoài tươi trong héo dạ sầu sầu riêng”. Chẳng biết có đúng thế không, nhưng với mình thì Lê tin lắm. Mỗi lần rời lên cái mụn nốt ruồi đón giọt lệ ở ngay đuôi mắt trái, là Lê lại

thấy đời mình sao khốn khổ khốn nạn đến thế!

Một đêm, có người gọi điện thoại đòi gặp Lê. Cô vừa nhắc máy thì đã nghe rành rõ một giọng phụ nữ yếu ớt:

- Chị có phải là vợ anh Hòe không?

Linh cảm có điều chẳng lành, Lê hỏi:

- Chị là ai? Có chuyện gì chị cứ nói đi!

Ngừng một lát, từ đầu dây bên kia, giọng người phụ nữ đuối dần:

- Tôi là Liên.... Tôi là ma... Tôi hát cho cô nghe nhé! Kẻ gieo ác phải chết, kẻ gieo ác phải chết, như con ta, á...à...a...

Lê kinh hoàng bỏ máy, cô chạy nhào ra cửa sổ thờ dốc. Ngoài kia ánh trăng rũ rượi vừa bị một làn mây che khuất dần, cứ như là nguyệt thực vậy. Kéo rèm hết cỡ ra hai bên, bất giác Lê gào lên:

- Có ai ở ngoài kia không? Anh Hòe ơi, anh Hòe!...

Lê chợt bừng tỉnh: Hòe đã đi chơi với bạn từ hôm trước, năm ngày nữa mới về. Anh ta bảo đi du lịch ở núi Trùng Phạt, gần biên giới... Người ta kể rằng ngày xưa núi không có tên. Có một lão lang băm từ đâu lần mò đến vùng núi này hành nghề bốc thuốc nam kiêm xem tướng số. Lão già có đôi mắt lé trông có vẻ lụ khụ mà thấy gái thì cứ như mèo thấy mỡ. Thấy cô nào xinh xinh là lão tán tỉnh, gạ gẫm. Lão có cái tật bẩm sinh là khi tiếp cận được cô gái nào, thế nào lão cũng bất ngờ dang tay phát mạnh vào hông cô ta. Sau giằng “bóp” rất kêu, là tiếng cười “hí, hí” rất trai lơ của lão cứ như lúc nào cũng thường trực ở cổ họng. Lão mê tít một cô gái ở bản bên kia núi. Sau khi dở mọi mảnh khoé ve vẫn không thành, lão lu loa với nhiều người là cô đã ăn nằm với lão. Dân bản hiểu lầm, đã xua đuổi cô gái.

Ôm nỗi oan khuất trong lòng, cô con gái nhà lành ấy đã trèo lên đỉnh ngọn núi, nhảy xuống thác cao ngất trắng xóa nước. Trước khi lia đời, cô chấp tay kêu với trời đất rằng nếu trời đất có linh thiêng xin hãy ra tay trừng phạt kẻ ác rửa nhục cho cô. Khi cô vừa kêu trời gọi đất xong, thì trời bỗng tối sầm, giông gió ập tới, dòng thác như dải lụa đón cô vào lòng nó. Mưa tạnh mây tan, dân bản không tìm thấy xác cô, mặc dầu đã tìm khắp các sông suối. Chẳng hiểu lời kêu cầu của cô đã thấy đến đâu mà chỉ hai ngày sau đó, gã lang băm mắt lé ấy đã bị sét đánh chết ngay tại chân thác. Từ đó ngọn núi có tên là Trùng Phạt.

Chưa bao giờ Lê vô vọng và kinh hoàng khi ở nhà buổi tối một mình như thế này. Bốn bề vắng tanh, không tiếng trẻ con khóc, không một tiếng chó sủa. Cô bật tất cả các ngọn đèn trong nhà, mở nhạc hết cỡ, nhưng tiếng nhạc không sao át được tiếng thác nước Trùng Phạt đổ ào ào, dữ dội chảy trong lòng cô. Đi qua giá để điện thoại, cô thấy chiếc ống nghe vẫn lủng lẳng với vòng dây xoắn tròn. Cô cầm lên theo phản xạ, lại đưa lên tai nghe tiếp. Thật kỳ lạ, vẫn tiếng hát “á...à...a” của người phụ nữ lạ nọ. Tiếng hát xa xăm, mơ hồ như từ một bên bờ tít tắp nào đó vọng về. Toát mồ hôi hột, cô đến bàn thờ thấp nén nhang rì rầm khăn vái. Cô là người tin vào tâm linh, nhưng không mê tín. Mỗi khi cô đơn trống vắng, hay u uất sợ hãi, cô lại đứng trước bàn thờ Phật thắp hương để tìm nơi nâng đỡ, nương tựa. Và mỗi lần như vậy, cô thấy vợi đi phần nào sự đau đớn và sợ hãi.

Rì rầm cầu khẩn cho chồng được bình yên, cô hoảng sợ khi nhận ra que hương không đỏ và tròn cong như mọi lần. Vừa cháy được một mẫu, que hương đã tắt ngấm, tàn rơi lả tả...

Lại có chuông điện thoại réo. Cô chạy ào đến bên bàn máy, vội hộp cầm ống nghe. Lần này là một giọng đàn ông, nhưng không phải là Hòe:

- Chị Lê đây phải không? Tôi không thể không báo tin cho chị biết một tin rất đau buồn: Chồng chị đã bị

sét đánh khi vượt núi leo thác ở đỉnh Trùng Phạt. Chúng tôi đang đưa thi hài anh ấy về. Xin chia buồn cùng chị...

Lê đập máy. Lẽ nào lại là quả báo? Bất ngờ, ngoài cửa sổ, bầu trời bỗng bừng sáng. Ánh sáng tràn vào căn phòng.

“Á...a...a. à...á...a”, bên tai Lê lại văng vẳng tiếng hát của người phụ nữ bất hạnh. Nhưng giai điệu bài ca không còn khắc khoải như trước nữa, mà ngân xa, ngân xa hơn, rồi tan ra duềnh đoàng trong ánh trắng và lan tỏa lênh lảng khắp con đường phía trước. Những giọt nước mắt của Lê như ngày nào còn trinh trắng ngây thơ và dại dột, từ từ lặn qua cái nốt ruồi dưới đuôi mắt trái, lã chã rơi xuống hai bàn tay cô.

Ngày mai hoặc ngay đêm nay thôi, Hòe sẽ trở về. Lê sẽ vuốt mắt cho chồng và kể cho anh nghe bài hát cô đã nghe. Có thể, cô sẽ hát lại cái giai điệu bài ca như bản thánh ca ấy cho linh hồn anh siêu thoát.

Đời người như một giấc mơ...